

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **N. V. L.**, nar., státní příslušnost, pobytem v Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2015, č.j.: OAM-887/ZA-ZA05-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2.11.2015, č. j.: OAM-887/ZA-ZA05-HA08-2015 žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e/ zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i/ zákona o azylu zastavuje.

Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že ve své žádosti sdělil, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je snaha zlegalizovat pohyb v České republice a tím realizovat na území České republiky sloučení rodiny se svojí družkou a jejím nezletilým synem. Pro žalobce se jedná

o stěžejní problém, protože pokud by měl možnost zlegalizovat si pobyt v České republice a realizovat svoje soužití s družkou a jejím synem podáním žádosti o dlouhodobé vízum za účelem sloučení rodiny, tak by vycestoval a po uplynutí vyhoštění na Zastupitelském úřadu ČR v ... požádal o dlouhodobé vízum a realizoval sloučení rodiny touto obvyklou cestou. Má však důvodnou obavu ze skutečnosti, která je ve vietnamské komunitě všeobecně známa, že počet občanů ..., kteří si mohou podat žádost o vízum či pobyt za účelem společného soužití rodiny v České republice, je regulována prostřednictvím povinného objednání v tzv. systému Visapoint na ..., kdy však objednání a podání žádosti je omezeno na malý počet žadatelů, kteří jsou v hrubém nepoměru k množství rodinných příslušníků, kteří o podání žádosti usilují.

Žalovanému je přitom tato skutečnost známa z jeho úřední činnosti.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Dále žádal, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení.

Vyjádření k žalobě

Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalovaný v průběhu správního řízení o šesté žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce shledal, že tento neuvedl žádnou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobceva odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V této souvislosti správní orgán odkázal na napadené rozhodnutí ve věci současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, v němž správní orgán podrobně zrekapituloval předchozích 5 žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a řízení o nich. Dále správní orgán odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem opakované a v pořadí šesté žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, stejně jako v případech jeho žádostí předchozích, je snaha legalizovat si v České republice svůj pobyt, aby zde mohl nadále pobývat se svou přítelkyní a jejím synem, o kterého pečuje. Žalobce rovněž shodně jako ve svých předešlých žádostech uvedl, že ve své vlasti nic nemá, ani majetek ani zázemí. Zopakoval, že ve vlasti má dluh a obává se, že kdyby se vrátil, neměl by ho z čeho splatit. Správní orgán považuje současnou žádost jmenovaného za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt na území České republiky. Ostatně i sám žalobce ve své žádosti znovu opakuje, že důvodem podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu je snaha zlegalizovat si svůj pobyt v České republice. Nově a poprvé až v žalobě pak žalobce uvádí, že se pokouší o legalizaci pobytu právě prostřednictvím řízení o mezinárodní ochraně z důvodu jeho obavy z toho, že jiným obvyklým způsobem, zejména prostřednictvím tzv. systému Visapoint, se mu nepodaří získat dlouhodobé vízum a realizovat sloučení rodiny. Správní orgán v této souvislosti zdůrazňuje, že institut mezinárodní ochrany je výhradně určen pro poskytnutí ochrany cizincům v zemi svého původu pronásledovaným a ohroženým vážnou újmu, nikoliv k úpravě pobytu cizince, tedy jako náhražka zákona o pobytu cizinců. Přes azylové řízení nevede cesta k legalizaci pobytu, o níž se žalobce ve všech svých šesti žádostech o udělení mezinárodní ochrany zcela neskrytě pokouší, přičemž legalizaci pobytu, jakožto důvod podání současné

žádosti, označuje nakonec i ve své žalobě. Žalobce se tak opakovaně dovolává institutu, které slouží osobám pronásledovaným nebo ohroženým vážnou újmu, přičemž nelze přehlédnout, že žalobce rozhodně není osobou ohroženou ve smyslu zákona o azylu. Je rovněž třeba zmínit, že žalobce do České republiky přicestoval již v únoru 2005. Žalovaný též připomíná, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. „Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“ uvádí např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42. Správní orgán žádné takové závažné skutečnosti v případě žalobce neshledal a ostatně ani žalobce sám žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení netvrdil, když ve své aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl zcela totožné důvody jako v případě svých žádostí předešlých. Ust. § 10a písm. e/ zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Ze shora uvedených důvodů správní orgán posoudil současnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e/ zákona o azylu jako nepřijatelnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i/ zákona o azylu zastavil.

Správní orgán nadto uvedl, že v žalobě chybí jakékoliv vymezení skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, přiklonil k definici žalobního bodu jako každého vyjádření žalobce, „**z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí (žalobce) z určitého důvodu považuje za nezákonné.** Jinými slovy, **náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišné od jiných ve vztahu k již konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní a jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí;** právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“, uvádí v rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Žalobce však ve své žalobě neuvádí a ani z ní nelze dovodit, a to ani v nejhrubších rysech, v čem spatřuje nezákonnost a vadnost napadeného rozhodnutí. Z podané žaloby nelze ani seznat, co vlastně z napadeného rozhodnutí by mělo být otázkou soudního přezkumu nebo které z forem mezinárodní ochrany se žalobce vlastně domáhá. Správní orgán se tak ani k této stručné a neurčité žalobě nemůže podrobněji vyjádřit.

Správní orgán má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Vzhledem k tomu, že podaná žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu a navíc postrádá základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a/ - f/ s.ř.s. navrhol, aby soud zamítl.

Popis situace žalovaným

Pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí vydané dne 2. 11. 2015, v jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již 6 v pořadí.

Dne 4.3.2013 žalobce podal v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-72/ZA-ZA06-2013. V průběhu správního řízení žadatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť zde má družku a syna, s nimiž hodlá i nadále zůstat a vést rodinný život. Správní orgán vydal následně 22. 3. 2013 rozhodnutí č. j. OAM-72/ZA-ZA06-ZA04-2013 o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. f/, které nabylo právní moci dne 26. 3. 2013. Proti rozhodnutí správního orgánu žadatel podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kterou dne 3. 7. 2013 soud svým rozhodnutím č. j. 41Az 9/2013-18 zamítl. Dále jmenovaný podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, která byla dne 16.1.2014 odmítnuta rozhodnutím č.j. 3 Azs 22/2013-19 (nabytí právní moci 27.1.2014). Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Podruhé podal jmenovaný v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30.9.2014, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-493/ZA-ZA14-2014. V průběhu tohoto správního řízení žadatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť zde má družku a jejího syna, s nimiž hodlá i nadále zůstat a vést rodinný život. Správní orgán vydal následně dne 26.1.2015 rozhodnutí č.j. OAM-493/ZA-ZA14-HA08-2014 o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i/ zákona o azylu. Proti rozhodnutí správního orgánu žadatel podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, o níž do dnešního dne krajský soud nerozhodl. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Potřetí podal jmenovaný v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 3. 2015, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-198/ZA-ZA04/2015. V průběhu tohoto správního řízení žadatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť má zde družku a jejího syna, s nimiž hodlá i nadále zůstat a vést rodinný život. Správní orgán vydal následně 1.6.2015 rozhodnutí, č. j. OAM-198/ZA-ZA04-HA08-2015 o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i/ zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 5.6.2015. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Počtvrté podal jmenovaný v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 7. 2015, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-605/ZA-ZA04-2015. V průběhu tohoto

správního řízení žadatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť má zde družku a jejího syna, s nimiž hodlá i nadále zůstat a vést rodinný život. Správní orgán vydal následně dne 4.8.2015 rozhodnutí č. j. OAM-605/ZA-ZA04-HA08-2015 o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i/ zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 10.8.2015. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Popáté podal jmenovaný v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 1.9.2015, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-742/ZA-ZA02-2015. V průběhu tohoto správního řízení žadatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť má zde družku a jejího syna, s nimiž hodlá i nadále zůstat a vést rodinný život. Správní orgán vydal následně dne 11.9.2015 rozhodnutí č. j. OAM-742/ZA-ZA02-HA08-2015 o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i/ zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 22.9.2015. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobce již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 3. 2013 označil za důvod podání žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR, neboť zde žijí jeho rodinní příslušníci. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu konstatoval na základě tvrzení jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí, že jmenovaný o udělení azylu požádal výhradně proto, aby legalizoval svůj další pobyt na území ČR poté, co na jejím území pobýval nelegálně, bez dokladů. Takové motivy podání však nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Správní orgán proto považoval žádost jmenovaného za ryze účelovou. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zák. č. 140/2000 Sb., jejíhož institutu měl žadatel možnost využít. Správní orgán připomíná, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žadatele, ať už co do obecné bezpečnostní situace ve, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu výše jmenovaného žadatele. Následně správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. f/ zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu.

Po posouzení důvodů, uvedených výše jmenovaným při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 16. 10. 2015, správní orgán konstatuje, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu vrátit, jak uváděl již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu legalizovat svůj pobyt na území ČR, kde hodlá zůstat s osobami jemu blízkými. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše

jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.

Správnímu orgánu je rovněž z výše dostupných informací o situaci ve známo, že v zemi původu jmenovaného nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Správní orgán uvádí, že z aktuálních informací databanky ČTK „.....“ je mu rovněž známa bezpečnostní situace v zemi původu žadatele, která je stabilní. Dle názoru správního orgánu tak ve nedošlo k závažným změnám stran obecné bezpečnostní situace v zemi, které by si vyžadovaly opětovné posouzení žádosti výše jmenovaného ohledně možnosti jeho návratu do vlasti.

Správní orgán tak uzavřel, že žadatel neuvedl a ani správní orgán nezjistil, ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci ve Vietnamu žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovala opětovné hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného, a která by si vyžadovala nutnost nového meritorního rozhodnutí v jeho věci.

Správní orgán na základě výše uvedeného konstatuje naplnění podmínek stanovených v ust. § 10 písm. e/ zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovaným na území ČR shledává nepřipustnou.

Dle ust. § 25 písm. i/ zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se zastavuje v souladu s ust. § 25 písm. i/ zákona o azylu.

Zhodnocení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není. Ze skutečností, které byly zjištěny je nájisto postaveno, že žalobce podával předtím 5x žádost o udělení mezinárodní ochrany, o první dne 22.3.2013, pod č.j. OAM-72/ZA-ZA06-ZA04-2013 bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f/ zákona o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) ve znění pozdějších předpisů. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kdy tento pod č. j. 41Az 9/2013 dne 3.7.2013 rozhodl tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost a Nejvyšší správní soud usnesením č.j. 3 Azs 22/2013-19 ze dne 16. 1. 2014 rozhodl tak, že kasační stížnost odmítl. Poté pak následně žalobce podal další žádosti (celkem 5, tato nynější je 6.), kdy ve všech případech pak správní orgán rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e/ zák. č. 325/1999 Sb.,

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. a/ zákona o azylu zastaveno.

Soud také zjistil, že ve všech případech se žalobce domáhá udělení mezinárodní ochrany z naprosto stejného důvodu, a to proto, že si chtěl zlegalizovat pobyt v České republice z důvodu toho, že zde chce žít se svojí družkou a jejím nezletilým synem, kterého pomáhá vychovávat a stará se o něho. Žalobce také uvádí ve všech případech stejné důvody, pro které opustil a neochotu se do něho vrátit. Žalovaný ve všech případech při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany podložil rozhodnutí dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, a to co do obecné bezpečnostní situace ve, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce.

Krajský soud uvádí, že bylo zjištěno, že na straně žalobce nenastaly naprosto žádné nové skutečnosti, žalobce chce zkrátka zlegalizovat pobyt na území České republiky v důsledku toho, že zde již dlouhou dobu žije se svojí družkou a jejím synem. Správní orgán také zjistil z připojených zpráv o situaci v zemi původu, že ani zde nenastaly žádné změněné okolnosti či skutečnosti.

Krajský soud v Brně tedy uvádí, že nenastaly naprosto žádné nové skutečnosti na straně žalobce jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany oproti předchozím žádostem, nenastala ani žádnou změněná situace ohledně bezpečnostní situace ve, a proto opětovně dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl správně, když žádost žalobce posoudil jako nepřipustnou dle § 10a písm. e/ zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i/ zákona o azylu zastavil.

Žalobce uváděl, že pokud by musel odjet do a požádat o vízum či pobyt za účelem společného soužití rodiny v České republice, byl by nucen přistoupit na povinné objednávání v tzv., kdy objednání a podání žádosti je omezeno na malý počet žadatelů, kteří jsou ve velkém nepoměru k množství rodinných příslušníků, kteří o podání žádosti usilují.

Soud zde uvádí, že v případě, že by žalobce chtěl zlegalizovat pobyt na území České republiky, aby zde mohl žít se svou přítelkyní a jejím synem, má tuto možnost v případě, že bude postupovat podle zák. č. 326/1990 Sb. o pobytu cizinců, nikoli však způsobem, který umožňuje zákon č. 325/1999 Sb. o azylu, který je pro žalobce snazší.

Žaloba žalobce je tedy nedůvodná a jako takovou ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch dle § 60 odst. 1 s.ř.s. mu náklady řízení přiznány proto nebyly a pokud jde o žalovaného, tomu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně